

Vltava 15. - 19. srpna 2015

Účast: Martin (Tučňák) a Katka, Vláďa, Martin Tryml (Trymlík) a Markéta, Miloš, Pavel a Helča s Pavlínkou, Jirka

Sobota 15. srpna 2015 (příjezd do Rožmberku): Jak už to tak u nás chodí, tak do vodáckého kempu U Nojdy v Rožmberku jsme přijeli v sobotu během odpoledne a podvečera postupně. Jako první dorazili Martin s Katkou, kteří to vzali oklikou přes Chorvatsku, kde během dovolené na jachtě pochytili potřebné námořnické dovednosti. Následovali je Vláďa, Trymlík s Markétou, Miloš, Pavel a Helča s Pájou a jako poslední Jirka.

Jako po téměř celé léto nás stále těšilo svojí přízní tropické počasí, i když dnes už mělo přijít dle předpovědi ochlazení. Trochu se ale zdrželo, což nás vůbec nemrzelo, takže po postavení stanů na naší oblíbené loučce v zadní části kempu se Martinové, Pavel a Jirka zchladili koupelí v řece. Vody sice moc nebylo, z Lipna upouštěli jen povinné minimum cca 6 až 7 m³, i tak ale proud málem odnesl Jirku do Hamburku.

Později došlo na další oblíbené činnosti, jimiž bylo grilování burgerů a popíjení pivka doneseného z bufetu. Část z nás tam zašla i na večeri a celkem si pochutnala na svíčkové, klobásce či debrecínských párcích na grilu...

A když už jsme měli plné pupíky, tak jsme si v betonové skruži zapálili ohýnek, k jehož živení jsme použili Trymlíkem dovezené dříví. Prý někde u recepce visel nápis, že rozdělávání ohňů je kvůli suchu pod pokutou 10 tisíc Kč zakázáno, ale zdejší louka suchá nebyla a hlavně jsme si vyfotili Miloše, jak štípe dříví, abychom z něj v případě nouze mohli udělat pachatele a hodit na něj vinu.

Miloš, Vláďa a Pavel vytáhli kytary, chvíli hráli, ale protože začalo poprchávat, přesunuli jsme se do zastřešeného bufetu. No a zde se to pak pěkně rozjelo. Kytaristé hráli jako o život, zpívalo se, popíjelo a dá se říci, že úvodní večerní posezení naplnilo kvalitativní parametry historicky nastavené pro takovouto příležitost. V jednu chvíli se na nás slétl roj much jako v nějakém Hitchcockově hororu, čert ví, kde se vzaly. Pak přilétla ještě jedna masařka, nebo spíš lovkyně perel, která šla nejprve po Pavlovi a pak po Trymlíkovi - tak to jsme také nevěděli, kde se vyloupla...

A pivko zde měli dobré, jen ho bylo nějak moc...

Neděle 16. srpna 2015 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): K ránu opět sprchlo a trochu se i ochladilo, ale stále bylo moc pěkně, což nám udělalo radost. Po včerejší pařbě někteří prožívali kalné ráno, přesto jsme se po snídani, při níž nás atakovala mračna vos, jež se nenechaly zahnat ničím a nijak, přichystali na plavbu a v 11 hodin přešli auty do Vyššího Brodu, kde jsme krom sebe a bagáže složili i Žlababu, Tsunami a Žbluňk. Řidiči Pavel, Vláďa a Jirka pak odvezli auta zpět do Rožmberka, odkud ještě Jirka zase „hodil“ Vláďu a Pavla do Vyšáku. Pak se s námi rozloučil a odjel do Prahy. Říkal, že si jen potřeboval trochu vyčistit hlavu, tak mu za to stálo cestovat na jeden večer tak daleko.

Po zapůjčení dvou zelených kánoí z Inge a občerstvení tamtéž jsme položili z nově zbudované náplavky loď na vodu a konečně vypluli. Naši flotilu tvořily posádky: Miloš – Markéta, Vláďa – Trymlík, Martin – Katka, Pavel – Pája a singlující Helča.

Díky mediální hysterii, že v Česku není díky suchu žádná řeka sjízdná, byla Vltava celkem prázdná. My pochopitelně věděli, že má vody dostatek vždy kvůli minimálnímu upouštění z Lipna. A dnes byl průtok dokonce lehce navýšen na 10 m³, takže jsme se vezli na vlně a

většinu trasy tak absolvovali v soulodí, jež proud k našemu pobavení několikrát nahnal až na břeh. Jednou jsme také přešli, konkrétně kánoe Miloše a Markéty, kámen vprostřed řeky tak dramaticky, až Markéta vypadala, že chce přitom vystoupit.

Posádkou dne byli Vláďa s Trymlíkem. Ti v jednu chvíli pluli vpředu, a tak „zaparkovali“ u plovoucího baru kapitána Morgana s dvěma pohlednými barmankami, aby počkali na ostatní a také se zde osvěžili. Nejprve se napili ze svého Hu-Hu a pak i svého nealka, až konečně připlula soulod' ostatních, jež se k nim připojila. Jenže než jsme si rozmysleli, jaký si dáme koktejl, nějak nás proud všechny odtrhl a my pluli dál a dál ... „To jsou kšefty!“ pomyslely si asi holky.

Později, to už jsme měli za sebou dva jezy, když Bílý mlýn nás jen trochu ošplouchl, a šupnu Herbertova s navazujícím cvičným kanálkem jsme propluli bez jakéhokoliv zaváhání, opět zabodovali Vláďa s Trymlíkem. V proudu složitě zaparkovali u břehu, aby si odskočili, a Trymlík přitom předvedl luxusního „břehuláka třísláka“. Vtip byl v tom, že o 200 metrů dál jsme všichni zastavovali na občerstvení v bufetu U 3 veverek. Zde jsme do sebe poslali dávku racionální zdravé stravy: polévku, grilovaný hermelín, párek v rohlíku, chleba se škvarkovou pomazánkou a cibulí, utopence, klobásu ... Miloš zde málem přišel o svůj modrý pytlík s doklady a penězi, když ho při odchodu zapomněl pod stolem, ale naštěstí mu až k lodi přinesl „jeden dobrý člověk“, jímž byl bufetář.

A zase jsme pokračovali dál, v soulodí a degustujíc plnotučné Hu-Hu v lahvích od cola-coly s familiérními nápisy „syn“, „ségra“, „kámoši“, jež byly příčinou hlášek typu: „Ochutnám tvojí ségru...“ apod.

Přiblížili jsme se Rožmberku, a tak jsme, poté co jsme ji po velmi dobré zkušenosti v loňském roce zařadili do pravidelného itineráře, zastavili na pravém břehu u hospody U Báby se sympatickou zahradní restaurací. Dali jsme česnečku, pívko, kafičko a poté pokračovali dál, sklouzli retardérou jezu v Rožmberku, obepluli hrad na vysokém pravobřežním skalním ostrohu a kolem páté hodiny přistáli v kempu.

Helča si libovala, jak je šikovná síťka ve stanu, která zamezila, aby jí do ložničky vletěla nějaká vosa či jiný hmyz a přitom po celý den krásně větrá, jenže pak si sáhla do tašky v předsínce pro oblečení a málem to s ní šlehlo, když se uvnitř něco pohnulo. Byla to myška, co si v tašce dala šlofíka. Tašku jsme vytáhli ze stanu a myš vyklepli, ale první co udělala, že odhupkala do předsínky Vláďova stanu. Naštěstí když jí tam po návratu z WC hledal, už tam nebyla...

Svítilo sluníčko a bylo příjemně, a tak jsme polehávali či posedávali a relaxovali. Jen Miloš se nejprve probíral z přemíry Hu-Hu koupelí v řece, aby pak v mokřých plavkách usnul v Markétině sedačce. Když jí dostatečně promáčel, asi ho to začalo studit, tak se přesunul na Katčinu...

Vláďa, Pavel, Helča a Pája si na večeri zašli do bufetu, a tam se nasýtli gulášem, smažákem či řízkem, zatímco ostatní členové naší party grilovali hermelíny.

V podvečer jsme opět zapálili ohýnek, Miloš hrál na kytaru, přidal se k němu i Vláďa, na obloze se objevili hvězdy, a i když v noci byla zima, bylo zde příjemně a Helča s Vláďou vydrželi u ohně nakonec až do tří, kdy spálili poslední polínko a navíc začalo pršet. Jo, a nebyla to přehánka...

Pondělí 17. srpna 2015 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Po zbytek noci a celé dopoledne vytrvale přšelo. Představa, že bychom v tomto počasí měli sbalit a pak znovu postavit promočené stany, nám rozhodně nezpůsobovala nějaké příjemné pocity. Zároveň jsme ale byli rozhodnutí dnes popojet, abychom se v úterý dostali do Krumlova, kde měla jít Helča s Vláďou do otočného divadla na Tři mušketyry, a také jsme věděli, že zůstat jeden den na místě neznamená nic jiného, než být v pět hodin odpoledne na krupici. Celkem

jednoznačně jsme se tedy domluvili, že tábořiště zachováme v Rožmberku, s kánoemi doplujeme Na Pískárnu nebo alespoň k Fíkovi, lodě zde zamkneme řetězy a vrátíme se zpět autobusem.

Jak jsme si vymysleli, tak jsme i začali činit. Oblékli jsme se do neoprénů a pláštěnek a také do vest skýtajících poměrně slušnou tepelnou ochranu. S deštěm se totiž i docela ochladilo. Za přeci jen postupně slábnoucího deště jsme po nafocení mokré verze skupinovky kolem tři čtvrtě na jedenáct vypluli. Moc jsme se nezdržovali a jen s občasnými srážeckami na degustaci „švagrové“, „dcery“ a bavoráčka pluli vpřed. No, na řece nás bylo ještě méně než včera. To byla nesporná výhoda. Stejně tak platilo, že zahřívací nápoje chutnaly o poznání více než obvykle. Průtok Vltavy se sice snížil na asi 7 m³, ale i tak tekla příjemným tempem.

První zastávku jsme udělali v levobřežním bufetu U Maxe a další pak U Fíka. Zahřáli jsme se čajíky a také tradiční rundou fíkovice. Zatímco jsme pojedli nějaké ty polévky a fast foodové šmakulády, slabý dešť ustal a už jen tam mžilo.

Na Pískárnu jsme dopluli kolem čtvrté hodiny. To již nepršelo vůbec. Zamkli jsme kánoe a v bufetu rychle do sebe naklopili jídlo: pizzy, řízky, ale i hnusný práškový vývar, jež jsme pohotově přejmenovali na „Magion“. Tak ten tedy zůstal nedojedený.

Pak jsme již chvátali na autobus, který nám jel v pět hodin a zavezl nás zpět do Rožmberka. Přestože kemp byl téměř prázdný, nacpala se početná skupinka vysokoškoláků z nepochopitelných důvodů do těsného sousedství našich stanů, takže Tučňáci, kteří je měli asi metr za svým vígvamem, si jej raději přestavěli. To nějaký blbeček drze komentoval, ale nakonec se přišel (asi po domluvě vedoucího) omluvit a stejně pak s ostatními odtáhl do bufetu.

Dali jsme podvečerní spánek či bufýtek a také, protože již bylo lépe, se rozhodli strávit večer u ohýnku. Koupili jsme dříví a po asi hodinovém úsilí (za stále panujícího zákazu rozdělávání ohňů) konečně zapálili oheň. Seděli jsme kolem něj a povídali. Pavel vyprávěl, jak už letos třikrát pomohl svými startovacími kabely uvést cizí vozidla do pohybu, když Katka přišla od auta a oznamovala Martinovi, že jim nějak divně svítí žárovička v kufru. No, tak to dopadlo tak, že kabely pomohly počtvrté. Martin s Katkou se pak raději ještě jeli projet do Krumlova na nákup, aby baterii trochu dobili.

Miloš vytáhl kytaru a hrál nám pohodové countryovky zahrnující i vlastní produkci. Dokonce v jedné své písni angažoval alternujícího pěvce Trymlíka, jenž se textově náročný partu „Pádluj dál“ zhostil s náležitou vervou. Zaznamenal tak úspěch srovnatelný s přišerným songem „Holky z právnické fakulty“, kde obdobný pěvecký part byl přisouzen i božskému Kájovi Gottů.

Martin sice donesl ještě nějaké dříví, které našel u jiné skruže, přesto jsme šli spát docela brzy. V noci pak ještě zapršelo, naštěstí to byl poslední rozmar počasí.

Úterý 18. srpna 2015 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Ráno nás vítalo výrazně příznivější počasí než včera. Nepršelo a bylo i docela teplo. Jen slunce se zatím schovávalo za zataženou oblohou. Nasnídali jsme se, sbalili relativně suché stany a dle plánu (sestaveného tak, abychom stihli autobus z Krumlova) v půl desáté odjeli auty. Na mezizastávce Na Pískárně řidiči vyložili Helču, Páju, Katku a Markétu a pokračovali dál do kempu v Novém Spolí. Zde v téměř prázdném tábořišti postavili naše plátěná obydlí a vydali se na autobus jedoucí v 11 hodin z krumlovského Plešivce, odkud se vrátili Na Pískárnu.

Dali jsme si oběd (plněné knedlíky, smažák v housce, palačinku ...) a v dobré náladě, neboť již opět svítilo sluníčko, se škodolibým uspokojením kvitovali zprávy o vytrvalém dešti ve zbytku republiky.

Dnešní trasa byla jen krátká, takže až na voleje před jezy jsme se nechali unášet v soulodí proudem a přitom popíjeli další „členy rodiny“ a bavoráka, přelitého do téměř prázdné lahve

ze sklenice s „temnou ranní močí“ (včera si Pavel odlil fernet s tonikem asi v poměru 2:1). Ve Větrním jsme v pohodě propluli retardérou a bez zaváhání spluli i druhý jez Konopa pod Papouščí skalou, kde si ještě Vláďa s Trymlíkem hned dvakrát vytáhli Žbluňk zpět nad jez a zopakovali si to, jednou přitom pozadu.

Do kempu jsme dopluli v půl třetí. Nevěřicně jsme zírali na táhlou louku, kde krom nás bylo postaveno jen asi tak pět stanů, a i když se pak k večeru trochu zaplnila, stejně jsme marně vzpomínali, kdy zde bylo takto pusto. Dali jsme pivko a sprchu, oblékli se a ve třech skupinách (1. Martin a Katka, Trymlík a Markéta, Vláďa; 2. Pavel, Helča a Pája; 3. Miloš) vyrazili do města na večeři. Vloni se nám líbilo v Hospodě 99, a tak jsme sem zamířili i letos. Pochutnali jsme si na steacích (Martinové i Vláďa se nad nimi rozplývali a pak šli postupně všichni na velkou, jak si to vysvětlit?), burgeru, buritech, řízečcích či Ceasaru. A protože Helča měla svátek, dali jsme i rundičku panáků na její zdraví. A zatímco Vláďa ji pozval na točnu na Tři mušketýry, ostatní ještě zašli do nedalekého Depa na tankovou plzničku, tataráček či zmrzlinu. A i v tomto zajímavém podniku v industriálním stylu se jim moc líbilo. Do kempu jsme se vrátili kolem půlnoci a už jsme byli tak utahaní, že jsme šli rovnou spát...

Středa 19. srpna 2015 (Nové Spolí – Český Krumlov /U Trojice/; 4,5 km): Štěstí na sousedy jsme letos přes prázdné kempy moc neměli. Proto nám (nějaké Máně z jejich party) asi v osm začali Mánini kamarádi hlasitě zpívat narozeninovou odrhovačku, asi aby se nám lépe a časněji vstávalo.

Nasnídali jsme se, sbalili věci a řidiči pak převezli auta do kempu U Trojice pod Českým Krumlovem. Ještě předtím si Pavel na kabelech „udělal pátý zářez“, neboť baterie v Martinově autě na tom opravdu nebyla dobře. Zpět se vrátili Milošovým vozem.

Po půl dvanácté jsme vypluli. Nebylo sice žádné vedro, protože sluníčko se schovávalo za mračny, ale nebylo ani nijak špatně. Pak již nás čekalo pohodové splutí čtyř jezů krumlovské kaskády (Rechle, Lira, Mrázkův mlýn a Jelení lávka), které jsme zvládli bez ztráty květinky.

Ve dvě hodiny jsme dopluli do cíle, vrátili půjčené lodě, naložili bagáž a vlastní kánoe a pak se naobědvali ve zdejším bufetu (sekaná v housce, grilované kuře...).

A pak již jsme zamířili domů. Jen Martin s Katkou, i proto že opět startovali přes kabely, se raději ještě v Krumlově stavili v servisu, kde jim vyměnili baterii za novou...